

NARRACIÓ CURTA:

**Ester Mellado
Blanes**

L'ART D'OBSERVAR LA VIDA

► L'art d'observar la vida

L'Alfons es desperta amb una gran sensació de cansament. Ha dormit prop de vuit hores, però tot i així es sent esgotat. Què em passa?, es pregunta. No té la il·lusió d'abans per fer les coses. El que més el preocupa és que no treballa amb la dedicació de temps enrere, i quan s'hi posa, és incapaç de crear res. I sense això, es sent buit, trist, inútil.

Ha dedicat bona part de la seva vida a la pintura. Des que era ben petit l'ha apassionat aquest art. Havia començat només amb l'experimentació de barrejar colors, gaudia moltíssim de la màgia que això creava. Cada gota de color que afegia, li transmetia una sensació nova i sorprenent. Més endavant, va començar a provar nous camins transportant els colors a la làmina. Amb cada pinzellada es sentia més viu, més capaç de crear. En aquells moments encara no era conscient que estava fent art. Per a ell era una manera de viure, d'aprendre, d'experimentar, de créixer. Va créixer pintant i es va anar formant com a artista d'una manera inconscient.

A casa ja li ho deien, que ho portava a la sang. Ell no entenia què li volien dir amb això. Quan els adults discutien sobre la possibilitat de portar-lo a aquesta o aquella altra acadèmia i de si podria fer carrera com a artista quan arribés a l'edat adulta, ell s'avorria i es tancava a l'habitació. Allí es desfogava amb la paleta de colors, mentre, al menjador, ningú el trobava a faltar.

L'Alfons camina arrossegant els peus pel petit pis on ell i la Irene viuen des de fa tres anys. Entra al menjador, decorat gairebé tot en fusta i tons ataronjats, poc a joc amb els colors grisosos de fora al carrer, al centre de Girona durant un dia plujós de tardor de l'any 2005. L'Alfons normalment es sent a gust amb la pluja. El tranquil·litzava. Avui, no obstant, preferiria el sol de la primavera, ja que la pluja encara l'ensopeix més.

*“Bon dia, carinyo. No t'he volgut despertar. Recordat d'omplir la nevera, que arriba el cap de setmana. Avui tinc el sopar amb els Serra. Hem de concretar els detalls del menjador que els he dissenyat. Arribaré tard.
Petons, Irene.”*

El noi sent una gran melancolia en veure la fotografia de la seva mare al costat de la nota. Vas marxar massa aviat, mare. Et trobo a faltar, sospira.

Al seu pare, li havia preocupat el fet que el seu fill no jugués al carrer tantes estones com els altres nens. Però per a la seva mare el més important era la felicitat del seu fill, i veure'l amb aquells ulls brillants i aquell somriure la tranquil·litzava. La pintura el feia feliç i a ella això era l'únic que l'importava. En canvi, el pare no ho ha entès fins fa ben poc, es lamenta l'Alfons. [\[llegir més\]](#)